

Hermann Lembke

**Programma Quo Hermannus Lembke I. U. D. Cod. Prof. Facult. Iurid. Senior ... Ad Disputationem Inauguralem Dn. Candidati Iohannis Iacobi Weitz ... Die XXV. Maii ... sedulo ac officiose invitat : [P. P. Rostochii, sub Sigillo Facultatis Iuridicae, die 26. Maii, Anno 1669.]**

Rostochii: Kilius, 1669

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn749568887>

Druck Freier  Zugang





N. N. — 2 (iso.)

1. Ström, De scriptura privata.
2. Stephani, Diss. inaug. editionis actorum seu sionada in partia proe-  
liminare, processum ad normam ordinationis Camerae lib. 11, 31  
collocata ad 11. Com. 3 Civ. Secundum Ed. et laborum statuta specia-  
lia, directum
3. Stipper, de eo, quod justum est; circa ministro-rum ecclesiae sub-  
stitutis. vulgo nunc Substitutum dicitur Fradiger.
4. Surmann, de modo quo Romani publica judicia sunt  
persecuti.
5. von Störcken, de sigillis, nunc Signetur, Hutt-Speltan etc.
6. Stypmann, de ordine judiciorum seu processu.
7. Effor, memoria iudicii principum Germaniae.
8. Estor. Prag. de iure pascendi litteras quas vocant credentiales  
a legatis
9. Schoepfius, de processu in contumaciam in causis criminalibus.
10. van Huynden, de mutatione domicilii.
11. Schiltner, de legitima cum quarta vel simili portione, super-  
stiti coniugi debita, Concurrentis computatione, nunc dnm  
Hinsp. qui dicitur ex p. nunc C. Engsthan etc.
12. Murhardt, de singulari suam iure.
13. Pestel, de minoris obligatione.
14. Schubert, de iustitia transactionis testamenti nondum inspectis  
tabulis ob sublatam viciniam hereditatem
15. Schultze, de pluralitate tutorum.



PROGRAMMA

40a

*Quo*

HERMANNUS Lembke

J. U. D. Cod. Prof. Facult. Iurid.

SENIOR, & ad præsentem actum

DECANUS,

Suo & totius inclyti Collegii Juridici

nomine,

*Ad*

DISPUTATIONEM INAUGURALEM

DN. CANDIDATI

IOHANNIS IACOBI Weitz/

Mœno - Francof.

*Die XXV. Maji, in Auditorio Majori, horis ante & post-  
meridianis, DEO volente, habendam,*

Magnificum DN. Rectorem,

DNN. Professores, Omniumq; Facultatum

& Ordinum Cives Academicos, cœterosque Litera-

tos, Literarumque amantes, sedulo ac offi-

ciose invitat.

---

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universitatis Typogr. Anno 1669.



Onorem Virtutis uberrimum esse alimen-  
cum, nemo sanæ mentis inficiabitur: Nutri-  
unt etenim, ut *Cassiodorus lib. 2. Epist. 26. ait.*  
præmiorum exempla Virtutes, nec quis  
quam est, qui non ad summa nitatur ascen-  
dere, quando irremuneratum non relinquitur, quod con-  
scientiâ teste, laudatur. Hinc *Cicero Tusc. 1.* Honos alit  
artes, omnesq; incendimur ad studia, Gloriâ. Et si ve sub-  
limiora pectora spectemus, illa strantur illa publicis orna-  
mentis, si ve inferiora intueamur ingenia, honorum col-  
latione eriguntur, quasi que vento ad præclara quæque  
honore excitantur; Quem si rebus humanis sustuleris,  
tolles & ipsam virtutem, Divam illam pulchriorem Luci-  
fero & candidiorem Hespero, cui dum se conjungit mens  
humana, cæcas alias mortalium mentes, variis tenebris  
ac erroribus implicatas, & pro veris bonis, inanes ac fugi-  
entes bonorum umbras prosequentes, aspernatur; Ele-  
ganter pro more suo *ingeniosissimus Elegiacorum Princeps,*

*Non facile invenies multis è millibus unum*

*Virtutum pretium, qui putet esse sui,*

*Ipsæ decor recti, facti si præmia desint,*

*Non movet, Et gratis pœnitet esse probum.*

Cæterum non tantum virtutis uberrimum alimentum,  
est Honor, sed etiam condignum ejusdem Præmium;  
Quem, *veluti Cicero in Bruto de claris Oratoribus scribit,* qui  
sententiis, qui suffragiis adeptus est, is Nobis & honestus &  
hono-

honoratus videtur. Hunc si Respublica aliqua bene meritis non confert, sicuti nec poenam flagitiosis infligit, de suæ tranquillitatis ac felicitatis constantia diu gloriari non poterit: Suffragatur huic sententiæ prudentissimus *Antisthenes*, qui aliquandò interrogatus, quænam res urbibus exitium portenderet? respondit: quando nullum esse potest bonorum ac malorum discrimen: sentiebat enim, Rempubl. illam consistere haud posse, in qua nec poena sceleratis, nec vitiosis honor esset; qui, præterquam quòd virtutis præmium sit perpetuum, illam ipsam necessario consequi ac comitari debet. Unde bene ac sapienter *Majores nostri* ædes *Honori* atq; *Virtuti* gemellâ facie junctim locarunt, innuentes hoc ipso, ibi esse præmia *Honorum*, ubi adsunt merita *Virtutum*. Et hæc omnia præprimis de *HONORE ACADEMICO*, qui *Doctrinæ & Eruditioni* cum *Virtute* conjunctæ deberur, asseverare possumus. Hic *Doctrinæ*, magnis difficultatibus, laboribus, curisq; conquiritæ copiosum est alimentum. Hic est condigna solidæ eruditionis merces, cui libet bene merito à qualibet ritè instituta *Academia*, ejusq; *Præsidibus* publicè ac solenniter conferenda. *Publicas* enim dignitates sola *Respubl.* in *Cives* suos dispartitur: & quemadmodum omnis *Respubl.* civilis præmiorum & poenarum expectatione saluberrimè gubernatur, sic quoque quælibet *Respubl. Literaria*, *Academia* scil. si ignaviæ ac voluptatibus corporis, nec non luxui ac turpi otio deditos, condignâ poenâ, e contra verò diligentia ac doctrinæ, virtutumq; studio sese devo-



devotentes, Honore publico afficiat, felicissime regitur. Et  
sanè languescunt omnia honesta in Academiis, nisi illis ab  
Honore Academico præmium accedat: qui nil aliud est,  
quàm accuratum sapientissimorum Virorum de dignita-  
te aliena iudicium, quàm publicum eruditionis testimoni-  
um, cum dignitate ac solennitate conferri solitum, quàm  
denique potestas, præclara quæque in Ecclesiis Rebusq;  
publicis agendi, & quamplurimis dignitati collatæ con-  
nexis bonis perfruendi. Maximus sanè Honor, qui non  
fortunæ, non robori corporis, non athleticæ exercitatio-  
ni, sed animi ac ingenii dotibus impenditur: Summꝰ certè  
Honor, inter alios dignitatum humanarum splendores, ve-  
luti Sol inter alia cæli Sydera coruscans. Non ideò sal-  
tem, quòd à Sacratissimis Imperatoribus, Pontificibus,  
Regibus, Principibus, illustrem suam originem ducat, ut  
cupido ejus amore incensi bonarum literarum Candida-  
ti, tantò penitius ac generosius in Stadio Academico de-  
currerent; sed &, quòd non rei vanæ, citiusque fumo  
transituræ, quævè vel in summo felicitatis apice quassari,  
everti & in umbram resolvi potest, sed præclaræ doctrinæ  
& eruditioni tribui solet, quæ nulli unquam vicissitudini  
obnoxia est, quæ sola Nestoris annos superat, seq; ipsam  
posteritati ab uno seculo ad aliud transmittit, atq; in ipsam  
immortalitatem adserit. In id mentis suæ aciem inten-  
dentes vel summo Honorum fastigio olim positi Hero-  
es, Honorem Academicum, velut insigne eruditionis ac  
doctrinæ brabejon magnificerunt, illumq; summæ sæpè  
generis

generis Nobilitati, quinimò omni Equestri dignitati  
prætulere. Id quod *Imper. Sigismundus* gravissimo ju-  
dicio suo confirmavit: Usus est ille *JC*ro quodam, cui  
nomen fuit *Georgio Fiscello*, quem & equestri digni-  
tate ornaverat. Hic unà cum Domino suo ad Concili-  
um Basiliense aliquando profectus, cum aliquamdiu  
dubitasset, Utrum Doctorum, an verò Equitum colle-  
gio se aggregaret. tandem cum Nobilibus, veluti opi-  
nionem suã honoratioribus confedit. Imperator ibi ho-  
minem conspicatus, O te stultum ait, qui sive Milites  
sive Nobiles Doctis præferendos censes, mihi quidem  
è gregariis militibus vel mille Nobiles & Equites uno  
die creare facilè esset, verùm vix mille annis vel unum  
fecero Doctorem. Quo autem tempore certi hono-  
rum gradus, Promotionum ordo, ac distincta litera-  
torum & titulorum nomina sint introducta, cum olim  
omnium disciplinarum Præceptores, Magistros fuisse  
appellatos, doceat *JCtus Paulus in l. 57. pr. ff. de V. S.*  
non satis inter Authores convenit; Alii adscribunt ætati  
Imperatoris *Lotharii, Saxonis*, qui Romanarum Le-  
gum auctoritatem quasi postliminio restituit. Alii  
præcedentibus adhuc seculis id tribuunt. Sit quicquid  
sit, hoc compertum & extra omnem dubitationis aleã  
positum, apud Antiquos in magno semper honore  
esse habitos titulos & Honores Academicos, adeò ut  
Nobilium virorum complures, eos assumere non eru-  
buerint. Siquidem didicerant, unum ornamentum,  
alterum

alterum non obfuscare sed illustrare: Præmium eruditionis & doctrinæ gloriam, non maculare generis antiquitatem, nobilitatisque corollam, sed quam maxime condecorare: Artes cum Marte benè conjungi & Palladis clypeum in præliis, Themidisque tabulas in castris multum valere: Videbant hoc Imp. qui, uti relatum est in leges nostri Imperii, æquali penè loco & ordine cum Nobilibus collocarunt Doctores, eundemq; & illis & his vestitum ac ornatum concesserunt. Hoc ipsum igitur plurimi Virtute ac Eruditione conspicui Viri perpendentes, non sine insigni desiderio, & voluptate, publica hæc præmia ab Academiis, earundemque Antistibus petierunt & eum laude reportarunt; Quibus nunc ad sociari desiderat, per eximius DN. Candidatus **JOHANNES JACOBUS Weitz**. Natus is est in florentissimo Germaniæ emporio, Francofurti ad Mænum, Parentibus piis & laudatissimis, DN. **JOHANNES CHRISTOPHORO WEITZIO**, Cive inter Francofurtanos integerrimo: & **ANNA CATHARINA BRAUNIN**, Matronâ sui sexus ornatissimâ. Hic postquam prima studiorum elementa, in Scholâ patria, sub ejusdem Rectore DN. M. **JOH. VALENTINI** sat solide jecit, missus est ad externas Academias, & quidem primò Marpurgum, anno 1662. ubi animum ad Jurisprudentiam adjecit, ibidemque per biennium substitit, & Institutiones Juris sub DN. **D. HOLTERMANNO** Prof. celeberrimo

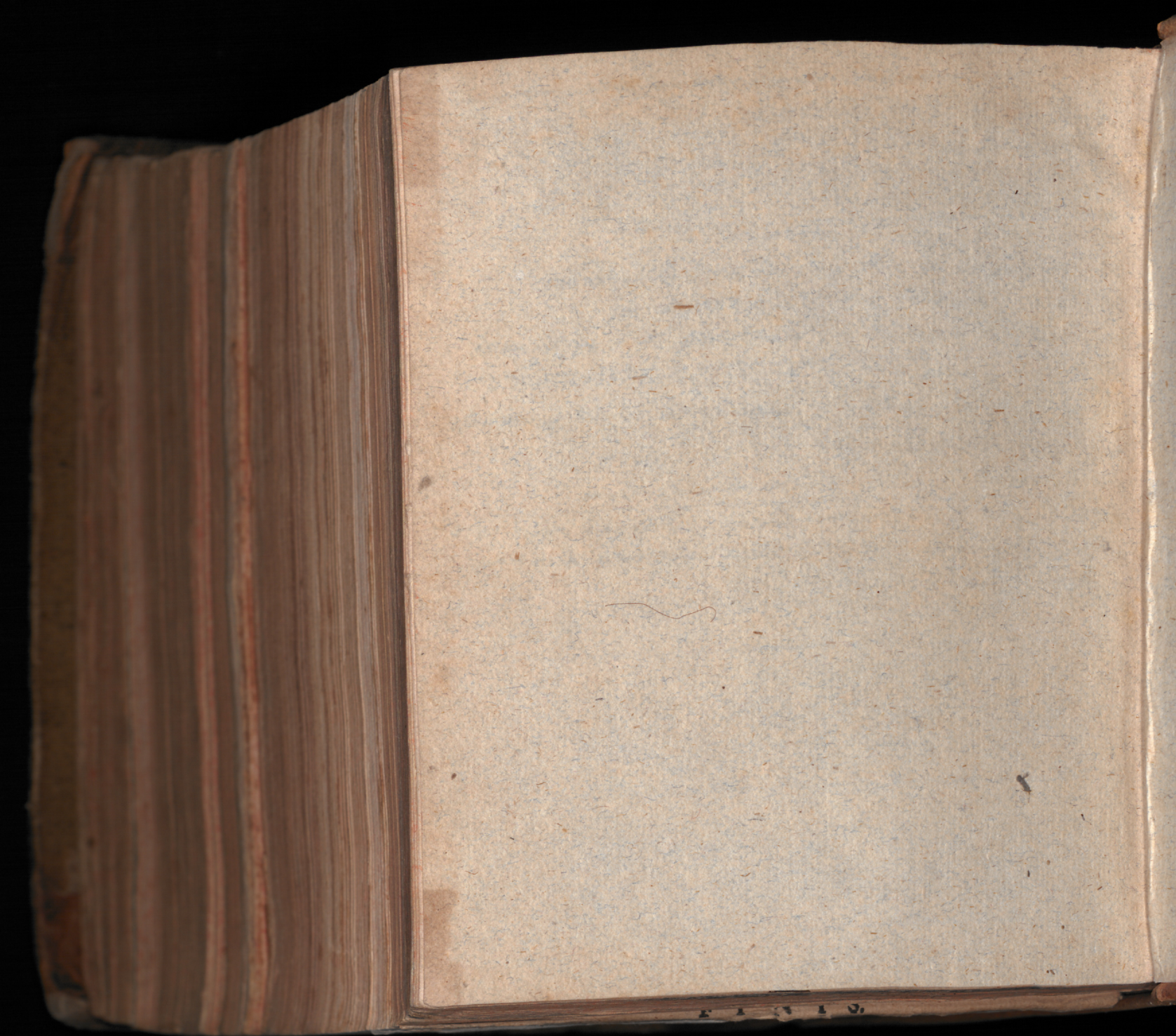
rino, sedulo audivit; Deinde famosissimam Argentonensium Academiam salutavit, ubi DNN. Professor. lectionibus juridicis tam publicis, quam privatis crebro interfuit, inprimis Excellentiss. DN. D. REBHANEN operam sedulam navavit, & sub ejusdem auspicio Disputationem DE USUFRUCTU, eleganter conscripsit & publice habuit. Anno 1667. Candidatus hicce noster Lipsiam ivit & studiorum cursum strenue continuavit; Neque in vicinia Illustrem Salanam insalutatam reliquit sed & ibidem Doctis se familiarem reddidit: Denique nostram Academiam Rostochiensem accessit præterito anno, Mens. Septembr. & non solum Mihi, Hospiti suo, sed & cæteris Excellentiss. DNN. Collegis, ardorem suum in literis satis est contestatus, siquidem sub Ampliss. DN. D. REDEKERO, Jus Feudale, & sub Consultiss. DN. D. WOLDENBERGIO, Jus Canonicum tractavit: Cum itaque fiduciam de Jure respondendi, sibi persuasam haberet, nomen suum Amplissimæ nostræ Facultati professus est, & Virtutis Studiorumque præmium decenter petiit. Non potuimus honesto ipsius desiderio deesse, ideoque admisimus illum ad Privatam Examen satis rigorosum, quo superato, ad Publicam viam aperuimus, in quo Disputationem DE LITIS CONTESTATIONE, materia inter Practicas Celebratissimâ & in Foro frequentissimâ, proponet. Ad  
cujus

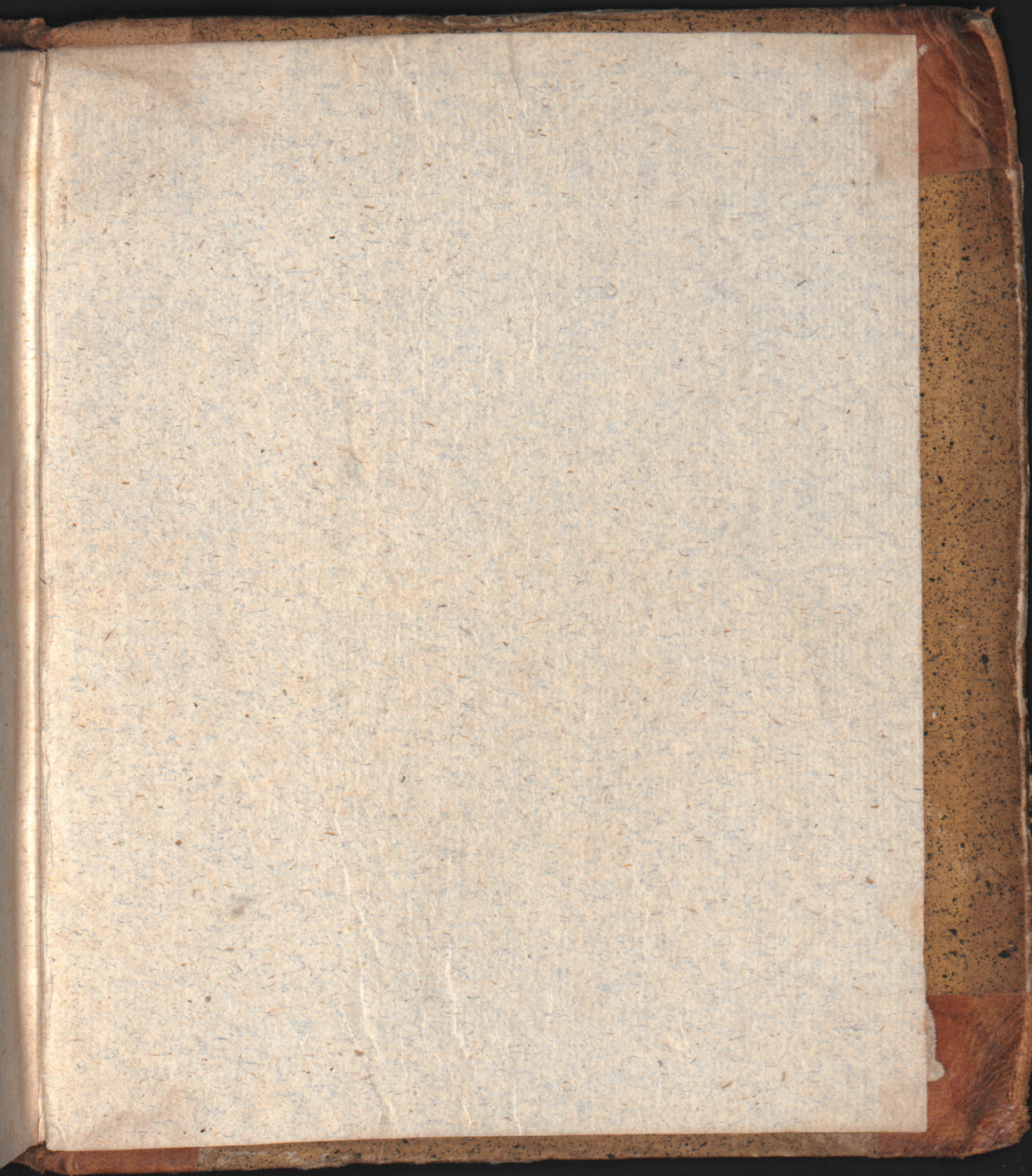
cujus Inauguralis actus festivitatem, Magnificum DN.  
Rectorem, pl. Reverendos, Consultissimos, Experien-  
tissimos, Clarissimos DNN. Professores, Omnium Fa-  
cultatum Doctores, Licentiatos, Verbi Divini Mini-  
stros, Arrium Liberalium Magistros ac Nobilissimam  
Studioſæ Juventutis Coronam, uti & Omnes ac singu-  
los cœtui Literatorum faventes officioſè & peraman-  
ter invitamus, ut Actum hunc honorificâ ac gratissi-  
mâ ſuâ præſentiâ cohonestare, eruditionem DN. Can-  
didati explorare, ipſique de prædicta difficili materia  
diſſerturo, benignas & benevolas aures præbere haud  
dedignentur. Poſtulant hoc ipſum communia noſtra  
ſtudia, quæ arctiſſimo invicem affinitatis junguntur  
foedere. Exigit hoc Doctoralis gradus, pro cujus ho-  
nore ruendo, adornari Inaugurales Diſputationes ve-  
neranda conſtituit Antiquitas. Dignitas iſta quantò  
frequentius noſtro hoc tempore ad abuſum abripitur,  
tantò minus Nobis committendum erit, ut pretio-  
ſa hæc Virtutis ac ſolidæ Eruditionis Brabeja  
temere nobiſcum vileſcant.

P. P. Roſtochii, ſub Sigillo Facultatis Ju-  
ridicæ, die 26. Maji, Anno 1669.



32. Gravius, de commissis emphytheusis.
33. Gravius, de iudic<sup>io</sup> syndicatorum.
34. Gravius, de conditionibus.
35. Gravius, de reconventionem.
36. Gravius, de iure sequenti.
37. Ludwig, de successione conjugum.
38. Thomaeus, de his quae pro non scriptis habentur.
39. Musaeus, de praetio iuris iustitiani faori.
40. Schobel, de gravitatibus tam realibus, quam personalis.
41. Wessphal, belli iusti et honesti gerendi modus.
42. Wessphal, de communiis pacatorum ad belligerantes.
43. Wener de solutionibus.
44. Westphal, de pactis liberarum gentium.
- ~~45.~~ 45. Wegkerst, Labyrinthus graduum cognationis in numero personarum detectus, seu Clavis legis divinae, Dig. de gradibus et affinis.









est. Cum autem reliquæ lineæ omnes sint inæquales numero personarum cum prima concordare necess

Continentur ergo linea primâ -  
 secundâ - -  
 tertiâ - -  
 quartâ -

Summa totius gradus septimi

Præmissorum graduum numerus concordat cum  
 si in l. 10. ff. de grad. & adfin. nisi quod in plu  
 ribus de quinto gradu sic legitur: *Quinto gradu  
 nentur centum & octoginta quatuor*: sed lege  
 apparet ex schematis supra allatis.

Egimus de septem gradibus, quos tractat Pa  
 Quod si quis adeo curiosus sit, ut etiam nu  
 octavi scire aveat, & huic satis fieri poterit, si ob  
 que hic occurrere lineas, ex quibus una est æqualis  
 in linea recta hic dupletur numerus personarum  
 septimi gradus occurrentium: inæquales singulæ  
 bunt numerum: æqualis vero dimidio minus.

Ita prima linea continebit  
 Secunda -  
 Tertia -  
 Quarta -  
 Quinta, quæ æqualis est  
 Summa gradus octavi

Servatis his proportionibus etiam indagabi  
 graduum numerus, & in gradu nono invenientur

In decimo

